

Prædiken til Langfredag

Matt. 27, 31-56 (alt.: Mark. 15, 20-39)

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da de havde hånet Jesus, tog de kappen af ham og gav ham hans egne klæder på. Så førte de ham ud for at korsfæste ham. På vejen derud traf de en mand fra Kyrene, som hed Simon, ham tvang de til at bære hans kors. Da de kom ud til det sted, der hedder Golgata – det betyder Hovedskalsted – gav de ham vin at drikke, som var blandet med malurt, men da han smagte det, ville han ikke drikke det. Og da de havde korsfæstet ham, delte de hans klæder mellem sig ved at kaste lod om dem. Så satte de sig dér og holdt vagt over ham. Over hans hoved havde de anbragt anklagen imod ham, den lød: »Det er Jesus, jødernes konge«. Sammen med ham blev der korsfæstet to røvere, den ene på hans højre, den anden på hans venstre side. Og de, der gik forbi, spottede ham og rystede på hovedet og sagde: »Du, som bryder templet ned og rejser det igen på tre dage, frels dig selv, hvis du er Guds søn, og stig ned fra korset!« Også ypperstepræsterne og de skriftkloge og de ældste hånede ham på samme måde og sagde: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Han er jo Israels konge, lad ham nu stige ned fra korset, så vil vi tro ham. Han har stølet på Gud, lad Gud nu udfri ham, hvis han vil vide af ham. Han har jo sagt: Jeg er Guds søn.« Også røverne, der var korsfæstet sammen med ham, hånede ham på samme måde. Men fra den sytende time faldt der mørke over hele jorden indtil den niende time. Og ved den niende time råbte Jesus med høj røst: »Eli, Eli! lemá sabaktáni?« – det betyder: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« Nogle af dem, som stod der og hørte det, sagde: »Han kalder på Elias.« Straks løb en af dem hen og tog en svamp og fyldte den med eddike, satte den på

en stang og gav ham noget at drikke. Men de andre sagde: »Lad os se, om Elias kommer og frelser ham.« Men Jesus råbte atter med høj røst og opgav ånden. Og se, forhængnet i templet flængedes i to dele, fra øverst til nederst. Og jorden skælvede, og klipperne revnede, og gravene sprang op, og mange af de hensovede helliges legemer stod op, og de gik ud af deres grave og kom efter hans opstandelse ind i den hellige by og viste sig for mange. Men da officeren og hans folk, der holdt vagt over Jesus, så jordskælvet og det andet, der skete, blev de rædselsslagne og sagde: »Sandelig, han var Guds søn.« Der var også mange kvinder, der så til på afstand, de havde fulgt Jesus fra Galilæa og sørget for ham. Blandt dem var Maria Magdalene, Maria, Jakobs og Josefs mor, og Zebedæussønnernes mor. Matthæusevangeliet 27,31-56

*Væk mig, når det som gør ondt, er forbi.
Væk mig, når glæden er kommet for at bli,
synger nordmanden Bjørn Eidsvåg et sted.
Væk mig, når det som gør ondt, er forbi!*

Der er meget, som gør ondt. Selv bor vi i et land, der på mange måder flyder som en skude i smult vande. De store bølger pisker rundt langt herfra. Vi er ikke uvidende om verdens brutalitet og naturens kræfter. Mange har ondt. Men det er primært på det personlige plan, de fleste af os kender til at blive hårdt ramt.

Jeg mistede min hustru og blev vred på hele Gl. Kongevej, som en mand sagde til mig forleden. Mange har ondt. Er ramt af sygdom, tab, afmagt, bristede forventninger, brudte løfter, kiksede liv. *Væk mig, når det som gør ondt, er forbi*, siger Eidsvåg. *Væk mig, når glæden er kommet for at bli*. Da Jesus natten til Langfredag gik ud i Getsemane have, var han fortvivlet og bange. Han så døden i øjnene. Bad tre af disciplene om at våge sammen med ham. Og bede. Lidt derfra faldt han på knæ med ansigtet mod jorden. Han bad: Far, hvis det er muligt, så lad mig slippe for det, der skal ske. Som et menneske, der inden diagnosen er stillet, beder om at måtte slippe for kræften. Som et menneske, der beder til, at den elskede ikke skal dø nu.

Som et menneske, der ser mørket foran sig, beder om at blive fri for at træde ud i det. Jesus bad for sit liv. Disciplene så til fra afstand. Så tæt på og alligevel så langt fra! Og så sov de! Han måtte vække dem. Tre gange måtte han vække dem. Deres øjne var så tunge, så tunge. De vidste ikke, hvad de skulle sige til ham. Som vi ikke ved, hvad vi skal sige, når vi holder et andet menneske ud i strakt arm. Som vi ikke ved, hvad vi skal sige, når vi ikke kan overskue katastro-

fen. Som vi ikke ved, hvad vi skal sige, når dommen er afsagt. Så var øjeblikket forpaset.

Tiden inde. Timen kommet.

Væk mig, når det som gør ondt, er forbi!
Men Jesus gav dem ikke lov til at sove! Disciplene slap ikke for at være vidne til tilfangetagelsen, rettergangen, korsfæstelsen. Der er ikke noget helle!
Men vi gør, hvad vi kan, for at finde et. For det er ikke til at bære.
Hvem går direkte ind i orkanens øje, hvis det kan undgås? Men måske er der ingen vej uden om.

Det var der ikke for disciplene. Da soldaterne kom, blev de lysvågne og fyldt af rædsel. Som de havde været det dengang på søen, da Jesus befalede over stormen og lagde bølgerne ned. For hvem var han, der magtede det? På bjerget forvandlede han sig for øjnene af dem. Han ligesom lyste indefra. I et glimt forstod de, at han ikke bare var hel- lig. Han var guddommelig. Det var utroligt! Uvirkeligt. Overvirkeligt. Nu hang han på korset. Tænk, at nogen turde hænge ham op på det! De troede, jorden øjeblikkeligt ville skælve, klipperne revne og gravene springe op! Men han blev hængende. Disciplene kunne ikke længere holde sammen på virkeligheden.

Det var alt for meget. Alt, alt for meget. Og de var lige midt i det! Hvem, der kunne sove fra det?

De lukkede øjnene, holdt sig for ørene. Men der var intet helle. Langfredag gør ondt. Hele vejen rundt. Lidelse uden ophør. Intens smerte.

Skaren spottede ham, som den defilerede forbi. De var, som i en blodrus, og han hang midt i den.

Frels dig selv, hvis du er Guds søn, og stig

ned fra korset, brølede de. Men han blev hængende.

Ypperstepræsterne hånede ham: ”Lad ham nu stige ned fra korset, så vil vi tro ham. Han har stolet på Gud - lad Gud nu udfri ham. Hvis han vil vide af ham.” Men han blev hængende. Da mørket var tættest råbte Jesus: *Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?* Der var ingen nedstigning fra korset. Der var ingen udfrielse. Der var ingen genkendelse. Han blev hængende. De ord runger til stadighed i ørene. *Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?* Vi husker dem.

Det er ensomhed, forladthed, modløshed, håbløshed, tilintetgørelse, al verdens smerte i et!

Og da opgav Jesus ånden.

Vi så ham men brød os ikke om synet.....én man skjuler ansigtet for. Men han blev genemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder - han blev straffet for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt, siger profeten. Guds søn døde på korset. Det er virkeligheden. Der er ingen vej uden om. Gud dør af kærlighed til mennesket. Som den, der villigt går i døden for den elskede. Sand Gud. Sandt menneske. Hans død er en kærlighedshandling, der overvinder adskillelsen Gud og mennesker imellem. Kun kærligheden overvinder døden. Gud deler døden med os.

Kender vores frygt for lidelsen, smerten. Vi er ikke længere alene om den. Tilbage lyser kærligheden! Det forbliver gådefuldt, at det er den vej rundt. At kærligheden og lidelse er tæt forbundne. Det er troværdigt, men vi kan ikke holde til det. Det er det, der kan få os til at sige:

*Væk mig, når det som gør ondt, er forbi,
Væk mig, når glæden er kommet for at bli*.

Pia Nordin Christensen
Frederiksberg Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):
193: O hoved, højt forhånet
179: Herren god, som uden grænser
190: Her ser jeg da et lam at gå
211: Lad vaje højt vort kongeflag
192: Hil dig, Frelser og Forsoner

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk